

DE NUILERD

Een verslag uit de Nimweegse bloedkuul

Inigo van Alphen

Een NEC-supporter

Nijmegen, december 2011- augustus 2021

Omslag: Mart Kremers

Verslaving

Het is zwaar kloten: de komende weken geen voetbal, De Goffert zal ondergesneeuwd raken. En dan valt er niks te ruimen, hooguit puin. Ja, zeker, ook NEC staat er slecht voor in deze tijden van crisis. De heren bestuurders hebben het zuurverdiende geld over de balk gesmeten. Langlopende contracten, het hoofd in de wolken met plannen voor een multifunctioneel stadion, en 'god beter 't', vertrek uit de Goffert. Dat kunnen ze voorlopig op hun buik schrijven: verdomme, de Nijmegen Eendracht Combinatie staat om het jaar onder curatele van de bond uit Zeist.

'Ze motten zich schamen,' zei ook de man achter me in vak F van de Hazenkamtribune. Maar ondanks deze zorgelijke, ja pijnlijke situatie en ondanks de bijna-wetenschap dat ik anderhalf uur lang meer zou gaan lijden dan genieten, maakte ik me, met mijn vaste cluppie getrouwe supporters naast me, op voor de laatste wedstrijd voor de winterstop, een ongetwijfeld opnieuw zenuwslopende pot voetbal van onze helden.

Waar komt die voetbalkoorts toch vandaan, waarom zoekt een mens dergelijke stress in het weekend op, juist als hij de tijd en de ruimte heeft om bij te komen van de stress van het doordeweekse werk? Wat zorgt ervoor dat ik samen met duizenden andere Nijmegenaren naar de Stevenstoren zou kruipen als ik wist dat daarmee de club gered zou worden? Hoe komt het dat een volwassen kerel een onderbroek draagt in de clubkleuren, terwijl hij achter de computer op kantoor beslist over subsidies aan tal van instellingen; dat een docent zijn agenda beplakt heeft met het logo van NEC; dat hij 's nachts onder een groen-rood-zwart dekbed kruipt en zijn vrouw de oren van haar hoofd lult over een pass van Schöne, Koolwijk of Foor, of over de kopstoot van De Gier of Vleminckx, de stier uit Vlaanderen?

Een uit de hand gelopen hobby? Een verzetje? Compensatie voor de frustraties die een werknemer dagelijks en soms in het weekend bij zijn vrouw oploopt? Ik dacht het niet. Het is het beest in de mens dat zich laat zien als hij daartoe de kans krijgt, te midden van al die andere gekken. Of dat nou in de kroeg is, voorafgaand aan de match, of tijdens de wedstrijd zelf, zodra een van de aanbedenen onderuit geschopt wordt of de scheidsrechter een idiote beslissing neemt: steeds staat het schuim hem op de kaken, schreeuwt hij zijn longen uit zijn lijf, zodat hij de volgende dag geen stem meer heeft en op z'n werk als een dood vogeltje in een hoek kruipt, omdat zijn cluppie heeft verloren en de spot van collega's nog bijtender is dan in de aanloop naar de wedstrijd.

Toch zie je dat niet af aan de schatjes die NEC in zijn gelederen heeft. Altijd wat bedeesd, bijna beschaafd, nog net niet met stropdas om, bewegen spelers zich over het veld. Zeker als ze een uitwedstrijd spelen, lijken ze meermaals de rode loper voor

de tegenstander uit te willen rollen. Je ziet ze bijna denken: ga je gang, we doen ons werk nu, omdat het moet, maar wacht maar, als jullie straks bij ons in de Keizerstad komen, dan lusten we jullie rauw. Jammer alleen dat de tegenstander vaak iets anders te werk gaat dan gedacht. Toch worden de grote clubs, dat moet gezegd, wel regelmatig aan het mes geregen. Dat doet ons nuilerds dan zo goed.

En dat de spelers van die club met wespenkleuren al ter hoogte van de Waalbrug gele en zwarte sporen in de onderbroek nalaten en daarom alleen al geen schijn van kans hebben, maakt dat mijn maten en ik, en vele andere diehards van NEC, er bijna een jaar lang echt tegen kunnen.

We hijsen de vlaggen, hangen de banieren op, we zingen uit volle borst, in vervalst plat Nimweegs: 'Het zijn die...' Ja, dat belooft wat, de spanning is om te snijden. De spelers staan op een rijtje, schudden elkaar de hand, vormen een kring en dan, ja dan rolt de bal. Maar al snel valt het stil, nog een enkele keer hoor je 'Het zijn die...' Te midden van gewone burgers op een tribune schaam je je eigenlijk voor die tekst. Ik vraag me dan af of er niet meer en vooral beters uit onze kelen kan komen. O ja, 'NEC, hup hup, hup' klinkt het en 'We are de champions (Hoezo?) of met een beetje goede wil, het refrein van het clublied 'Vechtend te allen tijde'... Tja het repertoire is van een aandoenlijke eenvoud en wordt dan ook sporadisch aangeheven tijdens de wedstrijd. Van enige begeleiding, instrumentaal bedoel ik, heeft men in Nijmegen nog nooit gehoord. Soms hoor je in de oorverdovende stilte tijdens een wedstrijd vogels zingen die denken dat het Goffertpark hier een aparte kooi heeft voor exotische soorten. Als hun lokroep niet beantwoord wordt, maken ze teleurgesteld rechtsomkeer.

Vandaag is het steenkoud en de tegenstander wil niet vooruit. NEC dan ook maar niet. Van ergernis begint de adrenaline sneller door mijn aderen te stromen. Er klinkt gemor: de grensrechter moet het als eerste ontgelden, daarna de scheids en natuurlijk de tegenstander, alvorens ook de eigen jongens de volle laag krijgen: 'Sukkel, de bal moet naar voren.' Of 'Angsthaas, ik had goddomme heerlijk met m'n vrouw kunnen rollebollen in plaats van me hier in de kou aan een stelletje amateurs zitten ergeren. Schiet es op, man, homo.'

Tja, ik kan hen geen ongelijk geven: het is niet om aan te zien. Maar ho, wacht es, de keeper trapt de bal snel uit naar de back, die vrij staat ter hoogte van de middellijn, die dribbelt goed langs de lijn en geeft een prachtige voorzet, precies over de centrale verdediger van de tegenstander heen: onze blonde Vlaamse stier is er goed achter gekropen en knikt de bal.... in de verre hoek: doelpunt! We vergeten de ellende van net terstond en doen even alsof we het allemaal hadden zien aankomen, dat het de gewoonste zaak van de wereld is dat er zo'n aanval in de Goffert te zien is. Nog geen twee minuten later zit iedereen weer bangelijk te kijken en te mopperen: 'W e sien er nog lang nie' of: 'Nou mot je nie terug gaan lope, jongen.'